

факторного методів дослідження економічних процесів та методу фінансових коефіцієнтів [2].

Аналіз фінансової стійкості передбачає проведення розрахунку таких груп показників:

- абсолютних, які відображають рівень забезпеченості запасів джерелами формування;

- відносних, які характеризують фінансову стійкість підприємства з точки зору структури і стану майна та джерел формування капіталу;

- порогу рентабельності і запасу фінансової стійкості.

Основними джерелами інформації для аналізу фінансової стійкості є фінансова звітність підприємства, яка являє собою сукупність форм звітності, складених на основі даних фінансового обліку з метою представлення користувачам узагальненої інформації про фінансовий стан і діяльність підприємства для прийняття ними управлінських рішень. Користувачами інформації щодо результатів аналізу фінансової стійкості є власники, менеджери підприємства, потенційні інвестори, аудиторі, постачальники та споживачі продукції.

Література.

1. Дегтярьова В.М. Фінансовий аналіз: навчально-методичний посібник / В.М. Дегтярьова, К.Ю. Мамченко. – Донецьк: ДонДУУ, 2011. – С.186–187.

2. Аналіз фінансової стійкості підприємства. URL: https://87183/analiz_finansovoyi_stiykosti_pidpriyemstva.

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ: ГРОШОВО-КРЕДИТНЕ РЕГУЛЮВАННЯ

Коваленко М. М., професор,

Сікало М. В., аспірант,

Харківський регіональний інститут державного управління

Національної академії державного управління при

Президентіві України

Протистояти глибоким економічним потрясінням можливо лише за умови здійснення грошово-кредитної політики, яка ґрунтується на внутрішньому управлінні та довгостроковій стратегії.

Як показали результати дослідження, проведеного М. Макаренком, лише комплексне застосування усіх інструментів грошово-кредитної політики у складі державного механізму регулювання економіки має дієвість. Так, наприклад, розвинені країни, які, не зважаючи на епізодичне застосування ліберальних механізмів регулювання, в умовах загрози економічній стабільності використовують такі результативні грошово-кредитні засоби протидії кризі, як «широке рефінансування комерційних банків і сприяння їх докапіталізації, емісійну підтримку центральним банком урядових видатків у контексті експансійної фіскальної й підтримуючої боргової політики» [1].

Як зазначають експерти, серйозною проблемою українських підприємств агропромислового комплексу є неможливість залучення фінансування на прийнятних умовах та необхідність погашення існуючих боргів. На сьогодні, банківський сектор України дуже слабо кредитує виробничі підприємства реального сектора економіки, що значною мірою зумовлено відсутністю у банків економічних стимулів робити довгострокові та більш ризиковані інвестиції, у порівнянні із іншими сферами бізнесу, а з протилежного боку, відсутністю бажань виробничих підприємств брати кредити за такими високими процентами, які перевищували рівень їхньої рентабельності.

Треба відмітити, що останнім часом кредитні процентні ставки активно зменшуються, і в деяких державних банках вони можуть досягати навіть 5–7 % у національній валюті. Однак як свідчить практика, для активізації ділової активності у агропромислового комплексі цього недостатньо. Потрібен системний підхід щодо підвищення ефективності адміністративного регулювання економіки з боку публічних органів влади та вдосконалення всієї регіональної інфраструктури з метою створення сприятливих умов для ведення і розвитку господарської діяльності.

Реальний сектор продовжує деградувати, втрачати свої конкурентні позиції, ринки, включаючи і внутрішній український ринок. Із року в рік зростає частка імпортованого обладнання і приладів. У структурі вітчизняного експорту частка сировинних товарів (товарів з низькою доданою вартістю) становить на сьогодні близько 86 % [2]. Фактично, економіка України стала сировинною та продовжує втрачати свій потенціал можливого зростання.

Одночасно із вищевказаним, в результаті домінування рецесивних тенденцій у світовій економіці, знижується попит і ціни на традиційну українську експортну продукцію. Це відповідним чином відображається на показниках соціально-економічного стану України.

Ефективність грошово-кредитного регулювання розвитку агропромислового комплексу, слід оцінювати, виходячи з трансформації економічного змісту та ролі банківського сектора в економіці країни та реалізації банківськими установами конкретних функцій.

Перша функція – це забезпечення суб'єктів економіки грошовими коштами, необхідними для поточних розрахунків і платежів (гроші як засоби передоплати, засобу обігу, засобу платежу, засобу для виконання податкових та інших зобов'язань), а також для розвитку економіки (грошові кредити і прямі інвестиції у формі придбання паїв або акцій господарюючих суб'єктів, включаючи державні). З цієї точки зору, акумулювання банками тимчасово вільних грошей підприємств, організацій і населення постає не як функція (мета, завдання), а як необхідний (для комерційних банків – єдино можливий) спосіб її виконання. Ця перша функція банків дозволяє розглядати банківський сектор як сукупність установ для фінансового посередництва.

Відповідно друга функція банківського сектора полягає у забезпеченні суб'єктів економіки специфічно банківськими продуктами (технологіями роботи з грошовими коштами).

В основу оцінки досягнення рівноваги стану банківського сектора, як його здатності ефективно виконувати вказані функції, закладається оцінка фінансової стійкості банківського сектора, для котрої доцільним є використання більш вдалої системи індикаторів [3, с. 156-158].

Україна, нажаль, не використовує таку ефективну модель сприяння фінансуванню інноваційної моделі розвитку агропромислового комплексу, як державні спеціалізовані банки розвитку. Банк розвитку – це установа, діяльність якої спрямована на реалізацію державної інноваційно-інвестиційної політики, що покликана сприяти підвищенню конкурентоспроможності національної економіки та її диверсифікації на інноваційній основі. Використання

спеціалізованих державних банків розвитку мало позитивний вітчизняний досвід у минулому сторіччі, а також підтвердило свою важливість для інноваційного розвитку у багатьох зарубіжних країнах. Банки розвитку мають стати центрами розвитку механізму державно-приватного партнерства як засобу підвищення фінансової привабливості інноваційних проектів для приватних інвесторів.

Найважливішим чинником формування інноваційно-інвестиційної моделі розвитку агропромислового комплексу є підвищення інноваційної активності. І тут без державної підтримки інноваційних процесів не обійтись. Перехід на нові форми вирішення економічних, екологічних і соціальних проблем регіонів, характерних для інноваційно-інвестиційної моделі суспільного відтворення, настійно вимагають від публічних органів влади зміни діючої політики стосовно управління і розвитку інноваційної діяльності в Україні та обов'язкового фінансового та правового її підкріплення.

Державний протекціонізм інноваційного розвитку має забезпечити стійкий попит на інвестиції, для чого можуть бути задіяні банківські установи та інші інвестиційно-фінансові структури. Формування ринку інновацій, у свою чергу, залежить від стимулювання попиту на засоби праці та імпортозаміщення шляхом пріоритетного інвестування виробництва наукомістких технологій, машин і обладнання. Необхідним є створення державної інституціональної системи, яка на єдиній науково-методологічній основі інтегрує стратегію і тактику реалізації інноваційно-інвестиційного процесу, його механізми й законодавчо-правову базу.

Залежно від засобів, які використовуються в конкретних механізмах публічного управління та адміністрування, вони можуть бути політичними, економічними, соціальними, організаційними та правовими, а також комплексними, відповідно до основних сфер суспільної діяльності.

Література

1. Макаренко М. І. Інфляційне таргетування і макроекономічна динаміка: посткризовий аналіз / М. І. Макаренко // Актуальні проблеми економіки. – 2012. – № 11(137). – С. 73-79.

2. Держстат України: Товарна структура зовнішньої торгівлі у січні–липні 2020 р. URL: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2020/zd/tsztt/tsztt_u/tsztt_0720_u.htm, Дата останньої модифікації: 21.09.2020.

3. Коваленко М. М. Держава та банківський сектор: реалістична організація взаємодії : монографія / М.М. Коваленко. – Х. : Tim Publishing Group, 2015. – 332 с.

КІЛЬКІСНА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ЦІЛЕЙ РЕСТРУКТУРИЗАЦІЇ АСОРТИМЕНТНОГО ПОРТФЕЛЯ ТОРГОВЕЛЬНОГО ПІДПРИЄМСТВА

*Костриченко В. М., к.е.н., доцент,
Шандалюк І. О., студентка,
Національний університет водного господарства та
природокористування*

Покращення ділової репутації та успішне функціонування торговельного підприємства значною мірою залежать від раціональності його асортиментної політики. В умовах перманентних змін попиту споживачів і дій конкурентів актуальним стає вміння підприємства торгівлі вносити такі зміни в асортимент товарів, які забезпечать зростання його товарообороту та ефективний розвиток.

Товарний портфель торговельного підприємства – це сукупність товарів за визначеною ознакою на визначеному рівні їх класифікації, яка пропонується підприємством для продажу. Товарний портфель (товарний асортимент, товарна лінія) являє собою сукупність товарів, які призначаються для визначення: мережі використання чи споживання; продажів у відповідній цінovій категорії; реалізації в конкретному підприємстві; категорії споживачів [1]. В процесі аналізу товарного (асортиментного) портфеля торговельного підприємства використовується ряд показників, а саме: структура, ширина, глибина, повнота, стійкість, новизна та раціональність асортиментного портфеля [2].

На даний час існує багато методів для аналізу асортименту торговельних підприємств. Одним із таких є АВС-